

Forrás

A fa tövéből kis forrás csörgedezik
az összerakódott emlékek között,
szavak fűszálait sodorja, medret váj
a tudat talajába, mint az idő,
csak csordogál útját keresve, kimossa
a gondot, terhet cipelő hátamról leemeli
a batyuba gyűjtött mondataimat, s bebújik
a lombok árnyéka alá, és önfeledt
örömmel kuncog a patak felé.

Időtlenség

A járdán egy bot kopog,
az időtlenség lassú sodra
befogadja. Dér marta
leveleket majszol a tél.
Jégcsap túi hullanak az
ereszről. Az utcai lámpa
havas homloka alól
pislog a fény. Hűvös
horzsolással neszez a szél.

Harangos alkony

Harangos alkony
ősi tempóval halad.
Áldott a hely,
életnek fészke.
Mint egy
pernyi álmodás.
Emberi léptek
tovatúnt nyoma.
Az út köveit
feszíti a gaz.
Odahúz a hajlék, s
magában tart még.
Harangos alkony
kíséri a távozót,
várja az érkezőt.